

10. Zápiskník

Ta otázka zůstala viset ve vzduchu. Eric mlčel a vypadal, jako by do něj uhodilo.

„Jediné, co mě napadá, je, že je znala líp,“ pokračovala jsem ve své teorii.

„Ale máma nikdy neopustila naši vesnici. Nebyla v radě starších. Neměla k ničemu přístup,“ vzpomínal se konečně, ale to už moje mysl byla na míle daleko.

„A co když ano? Co vlastně víme? Sám jsi říkal, že tohle celé začalo už dávno. A jestli je tvoje teorie správná a Kaleb po nás něco chce, tak nám musel poskytnout nějaký klíč, aby nás nasměroval. Tak si to zrekapitulujme,“ přiložila jsem si prst ke rtům a přemýšlela, zatímco Eric kupodivu mlčel a jen si mě prohlížel. „Za svoji oběť si vybral Olivii, to muselo být promyšlené, protože...“ ztěžka jsem vydechla. „Protože kdyby zemřel někdo jiný, sotva by se některý ze strážců zachoval tak jako my dva.“

„Nebo protože to byla dcera mých rodičů a tohle v tom hraje roli,“ namítl Eric a zamával zápisníkem.

„To ano, ale,“ zakroutila jsem hlavou a přimhouřila oči, „... ale taky kvůli tobě. Kaleb viděl tvoji reakci během slavnostního, když s ní tančil.“

„Jenže já se k němu nedostal,“ věnoval mi vražedný pohled.

„Je to bůh,“ řekla jsem pomalu a nahlas. „To, že tě neviděl, neznamená, že o tom neměl ponětí. To ti přece nemusím vysvětlovat.“

„Fajn, to ale pořád...“ Zarazila jsem ho, protože jsem ještě neskončila.

„Nejde jen o tvoji reakci, jde o to, kdo jsi! Mohl jsi být jen uražený ctitel, ale to, jak vypadáš,“ znova jsem zakroutila hlavou. „I když jste dvouvaječná dvojčata, pořád vypadáte, jako byste jeden druhému z oka vypadli. Žárlivý ctitel by se pro svou milou nerozhodl obětovat všechno, ale bratr, dvojče, ten by to udělal.“

Eric si začal zadumaně prohrabávat vlasy. „Dobře, tahle teorie dává smysl,“ připustil.

„A dejme tomu, že to souvisí i s vašimi rodiči.“ Teď jsem se odmlčela a přemýšlela dál.

„Asi to bude souviset víc s mámou než s tátou. Strávil jsem celé roky studováním toho, kdo byl můj otec a co po sobě zanechal, protože...“ hlas se mu zlomil.

Znovu jsem ho uchopila za ruce. „Já vím.“ Olivie byla u nás, když jejich rodiče zemřeli, zatímco Eric byl doma. Když ho přivedli k nám, držel v ruce matčin kapesník a celé týdny ho odmítal pustit.

„Jestli to ale nějak souvisí s tvou mámou, tak...“ pokrčila jsem rameny.